

Zvuk jsem vždy vnímal jako každodenní součást mého života. Od chvíle, kdy jsem dostal na základní škole od svých rodičů MP3 přehrávač, který měl úložiště schopné pojmout asi tak jedno konvenční hudební album, jsem byl neustále vybaven sluchátky a když jsem měl možnost poslouchal jsem. Tehdy jen to, co jsem zrovna „měl,“ později se můj kladný vztah k hudbě přenesl do rádia, kdy jsem se stal na svůj věk poměrně pravidelným posluchačem českého rozhlasu. To bylo na gymnáziu a najednou se mi otevřel svět podcastů, dlouhoformátových reportáží a nekonečného proudu, jež jako černé klávesy na pianu prostupovala hudba. Mou poslední adicí, ke které se vždy rád vracím jsou rozhlasové dokumenty. Žánr, který jsem objevil teprve nedávno, až s nástupem na vysokou školu mě uchvátil zejména v tom, co všechno se dá barvitě, emočně a až neuvěřitelně pravdivě sdělit příjemci, který má zavřené oči.

O audiocafé jsem se dozvěděl od kolegy spolužáka ve svém třetím semestru. Sám jsem byl v tu dobu ponořený do zvukové tvorby všeho druhu a prostě mi přišlo jako dobrý nápad se tam zajít jen tak podívat. Přišel jsem do Husy na provázku sedl si – nikdo mě nevyhodil a poslouchal. Ten semestr jsem se objevil v té hospodě jednou, možná dvakrát. Jak to bylo možné zařadil jsem si audiocafé i do svého rozvrhu.

Letošní semestrální téma mého prvního oficiálně zapsaného audiocafé bylo překonávání hranic. Měl jsem možnost slyšet šest příběhů, šestkrát něco, co souviselo s objevováním něčeho nového, vlastního nitra nebo osudů jiných lidí a co jsem mohl vnímat prostřednictvím vlastního sluchu a představivosti. To je na tom vlastně hezký, u televize jde asi snáz nemyslet, ale když „jenom“ posloucháte, mám pocit, že nemyslet moc nejde.

Když se zamyslím nad všemi šesti audio-dokumenty, které jsem si poslechl během poslechových večerů, dva mi vytanou na mysl jako první. Jsou to hnedka první dvě díla, Včelaři od Tomáše Procházky a pak V Mongolské stepi uprostřed léta od Jiřího Slavičínského. Asi tu nebudu psát recenze na obě díla, jednak protože se domnívám, že mi to nepřísluší a taky pro to, že to není zadání této reflexe. Obě díla mě ovšem určitým způsobem inspirovala a ukázala mi, jak se lze dívat na auditivní tvorbu a co všechno jde s její pomocí vyjádřit. Když jsem slyšel *V Mongolské stepi uprostřed léta*, první, co mě napadlo bylo „vždyť to je tak trochu cestopis ne?“ Dokumentarista mapuje běžný život kočovníků v Mongolsku způsobem, který nejenom že vypovídá o charakteru jejich každodenního života, ale vlastně i o zemi jako takové. Líbí se mi ta souhra vyprávění o životě lidí a o vývoji, respektive zhoršování jejich životních podmínek, bez kterých se pastevecká rodina neuživí. Samotného mě napadlo, co kdybych taky zkusil natočit ve zvuku něco takového. Rád cestuji a potkávám se se skupinami lidí, kteří v jiných

zemích dělají to, co my u nás, ale dělají to jinak. Dost si pohrávám s myšlenkou, že se o něco podobného také v létě pokusím a za to může právě Jirka Slavičinský.

Dokument o včelařích ve městě. Cože, to existuje? To jako včely oblétají muškáty babičkám na balkónech paneláků – to mě napadlo. Tak nějak jsem si neuvědomil, že města mají parky, kde to kvete, voní a taky bzučí. Co když potkám na jaře v parku včelu a řeknu si „Aha! Měšťácká včelka“ – dost možná. Chci tím říct, že tohle téma mě zaujalo hlavně proto, že jsem si začal říkat o jakých skoro až venkovských tématech jde točit uprostřed města jako je třeba Praha. Že když si člověk dá tu práci a věnuje svůj volný čas něčemu, co si hodně lidí rámcuje jako já na začátku předchozího odstavce, jako něco zcela mimo „lokální realitu“ může si něco venkovského přinést do města, kde mu to může dělat radost a spojovat lidi do úplně nových komunit. Třeba včelaři z panelákových střeš.

Příspěvky, které jsem vypíchnul výše samozřejmě nejsou jediné, které se mi líbily. Dramaturgický tým letošního podzimního audiocafé odvedl skvělou práci a určitě naplnil všemi dokumenty téma *Překonávání hranic*. Nejvíc patrné to za mě bylo u posledního příspěvku od Brit Jensen a jejich rodinného boje s českou národní tradicí, která nutno říct byla dlouho nepřekonanou hranicí i pro mě jako malého.

Nebudu do závěrečného odstavce psát nic klišovitého typu „letošní audiocafé se mi líbilo“ myslím, že za prvé je to jasné z této reflexe a za druhé každé audiocafé je vlastně jiné. Domnívám se, že to, co se mi líbí si lidé definují na základě nějaké předchozí zkušenosti a když se s něčím setkám úplně poprvé nemůžu se prostě rozhodnout jen tak černobíle. Tím, že se každý semestr členové dramaturgického týmu sejdou a vyberou ústřední téma pro semestr, vzniká pokaždé kompilace audio tvorby, která může obohacovat, inspirovat a bavit každého, kdo se o žánr audio-dokumentu zajímá ať už jako tvůrce nebo posluchač. A každá je tak vlastně první a unikátní.